

JESSICA PAYNE

přeložila Lenka Lichtenberg

Chceš odejít.
Ale on tě nikdy nenechá.

NECH MĚ ZMIZET

THRILLER

NECH MĚ
ZMIZET

Copyright © 2022. MAKE ME DISAPPEAR by Jessica Payne

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5824-1 (pdf)

JESSICA PAYNE

NECH MĚ ZMIZET

přeložila Lenka Lichtenberg

VENDETA

*Věnováno mé matce Dianě a dceři Emmě.
Díky nim si uvědomuju, že náš čas zde na Zemi
je nesmírně vzácný, a proto bychom měli v jediném životě,
který máme, dělat to, co je nám souzeno.*

Prolog

NOELLE

Nyní

Pravidla pro přežití:

Vždycky mu všechno odkývej.

Nepřestávej se usmívat.

Nemluv o nikom, na kom ti opravdu záleží – *o nikom* –, snadno by se totiž mohl stát další z jeho obětí.

Už brzy budu moci ta pravidla hodit za hlavu. Už brzy získám svůj život zpět.

Budu volná.

Upínám se k té představě, zahaluju se do ní jako do teplého šálu, který mě má ochránit před prudkými poryvy větru z Pudgetova zálivu přinášejícími dešťové kapky ostré jako žiletky. Kráčím zmáčenou ulicí Seattlu, mám promoklé boty, po zádech mi stéká chlad a do toho všeho mi začne vibrovat telefon. Ničemu z toho nevěnuju pozornost. Mám zpoždění a to on nesnáší. Pokud se ukážu – přinutím se nadechnout a vydechnout – neudělá nic ukvapeného.

Pohled na jeho porsche ve mně probouzí vnitřní démony. Ačkoli patří ke společenské smetánce vyžadující parkování s obsluhou, zaparkoval podélně před restaurací. Ani ve snu by ho nenapadlo svěřit své porsche do rukou toho dvacetiletého hejska parkujícího auta hostů restaurace. Auto se leskne ve světle pouličních lamp, po červené kapotě stéká déšť. Považuje ho, stejně jako mě, za svůj drahocenný majetek.

Ale tomu bude brzy konec.

Adrenalin mi zaplaví tělo, jistota, že tohle bude naše poslední schůzka v „naší“ restauraci, mi dodává největší sebevědomí od doby, co jsem ho potkala. Od doby, kdy jsem se ocitla v sestupné spirále, z níž nebylo úniku.

V ruce svírám klíče. Nějakým záhadným způsobem se dostaly z mojí kabelky a já se skloním, předstírám, že obdivuju auto, v němž jsem musela snášet jeho společnost až příliš dlouho. S dalším krokem se kovové zoubky klíčů zaryjí do lakování, na rtech mi pohrává úsměv – vážně to ve mně vyvolává *potěšení*?

Ano, ano, vyvolává.

Chvíli si to vychutnám, pokochám se milostným vzkazem vyrytým do jeho luxusního, karmínově červeného laku.

Drahý Danieli, ber to jako dárek na rozloučenou za všechnu tu bolest a utrpení.

Na okamžik se zarazím. Polknu.

A za smrt. Na tu smrt nesmíš zapomínat.

Nyní

Ve vchodu do restaurace stojí dveřník a s rukou na klice čeká, až seberu odvahu vstoupit. Zaváhám – v podniku zařízeném ve francouzském stylu už čeká Daniel a nejspíš netrpělivě bubnuje prsty do stolu. Nevidím ho, ale moc dobře vím, jak nesnáší, když ho někdo nechává čekat.

Dveřník mě vítá s laskavým úsměvem a pozdravem: „Vítejte, slečno Thomasová.“

Většinou odpovídám něco ve stylu: „Můžete mi říkat Noelle,“ ale tentokrát přeskočím obvyklé zdvořilosti. Dveřník George má sice vstřícnou, přátelskou tvář, ale ten, kdo sedí uvnitř – muž, který na mě čeká v *naší* restauraci u *našeho* stolu –, takový rozhodně není.

Vnitřně se připravuju na náš, jak doufám, poslední společný večer. S kývnutím projdu kolem George. Svléknu si kabát a podám ho čekající obsluze. Než vejdu z foyer do jídelního prostoru restaurace, kterou Daniel tak zbožňuje a já nesnáším, pro jistotu zkontroluju telefon.

Vykoukne na mě těhotenské břicho sestřenice Kari – 33. *týden!* oznamuje nadšeně textovkou. Což znamená, že už za sedm týdnů bude procházet tím nejrizikovějším obdobím.

Fotku odsunu stranou a otevřu elektronickou poštu. Když přejíždím po displeji a hledám skutečný důvod, proč jsem telefon vytáhla, srdce mi bije dvakrát rychleji.

Zprávu. *Tu* zprávu, na kterou čekám od schůzky se soukromou vyšetřovatelkou. Když zjistím, že mám ve schránce jen samé

pitomosti, zatnu zuby – ale je teprve pátek. Vzala si čas do soboty. Pro jistotu aktualizuju poštu, ale nic se nezmění a já si trochu oddechnu, schovám mobil a pokouším se nemyslet na důvod, proč jsem si ji vůbec najala – kvůli úmrtí své tety, nebo přesněji řečeno kvůli její vraždě.

„Slečno Thomasová? Čekáte na doktora Ashcrofta? Domnívám se, že už dorazil.“ Servírka v dlouhé černé zástěře mi věnuje vřelý úsměv a napřáhne paži, jako by mě chtěla uvést ke stolu, u něhož každý páteční večer sedávám s Danielem.

„Děkuji.“ Namířím si to restaurací k místu, kde čeká Daniel. Hlavní jídelní prostor zabírají mahagonové stoly, nad hlavou se blyští křišťálové lustry a za barem u otevřené kuchyně neustále pobíhá personál. Není pochyb, že jde o dobrou restauraci. Ale je to také ten typ podniku, kde se na vás dívají skrz prsty, když neumíte správně objednat víno nebo s patřičným přízvukem vyslovit coq au vin. Jinými slovy, Danielova představa nebe a moje představa pekla.

Když ho spatřím před sebou, zbytky chladu mi rozechvějí tělo. Krátké blondaté vlasy, dokonalá, opálená pokožka, široká ramena zasazená v košili s knoflíčky ke krku. Zdvihne hlavu a sjíždí mě pohledem. Jeho oči jsou tak jasně modré, až to lidem vyrazí dech. Ale já vím, že září úplně stejně, když mi ubližuje, když rozesměje pacienta nebo flirtuje s jinou ženou. V jeho blízkosti se mi rozbuší srdce a on se při pohledu na moje oblečení – zimní boty, džíny, volné tílko a černý bavlněný svetr na zip – znechuceně ušklíbne. Dress code restaurace v podstatě splňuju, jeho zjevně nikoli.

Chystám se posadit proti němu, když vtom si prudce odkašle, přesně tak, jak to lidé dělávají, když chtějí napomenout neposlušného psa.

„Posaď se sem.“ Daniel poklepe prstem na místo vedle sebe. Není to míněno jako návrh.

Naše oči se střetnou a já málem odmítnu. Za poslední týden se toho hodně změnilo, ale on o tom ještě neví. Prozatím.

Posadím se vedle něj.

„Jdeš pozdě.“ Ovine mi dlouhou paži kolem ramen a prsty si pohrává s mými vlasy. Když narazí na zacuchaný chomáč, který jsem se neobtěžovala rozčesat – před těmito schůzkami věnuju úpravě svého zevnějšku méně času než před směnou v nemocnici, kde pracuju jako zdravotní sestra –, škube s ním tak dlouho, dokud neucuknu.

Sebevědomí, které jsem cítila při přejíždění klíčem po kapotě jeho auta, se vytrácí a střídá ho úzkost. Tlak na hrudi, jenž se během posledního měsíce stal neoddelitelnou součástí mého života, zesiluje a hrozí, že překročí únosnou mez. Do očí mi vhrknou slzy. Pomalu a dlouze se nadechnu.

Brzy už bude po všem. Zbývá jen jediná schůzka.

„Doprava,“ vysoukám ze sebe po krátké odmlce a předstírám úsměv. „Však to znáš.“

Daniel mě jako hodný hoch sevře v náruči a vlepí mi na čelo něžný polibek. Zvedá se mi žaludek a vybavuje si mi jeden citát – něco v tom smyslu, že nenávist je jen odvrácenou stranou lásky. Ten, kdo to řekl, přesně věděl, o čem mluví. Odpornější než jeho dotek je jen moje tělesná touha po dotecích, které jsem dřív zažívala, což ve mně vyvolává ještě větší nenávist vůči němu.

„Příště bys měla vyrazit dřív.“ Otevře ústa se záměrem pokračovat v poučování, ale vtom dorazí servírka, samý úsměv a vlasy vyčesané do ohonu. Kouká přes tmavé brýle s tlustými obroučkami a v rukou drží poznámkový blok a pero.

„*Bienvenue!* Co si dáte k pití?“

„Lahev chardonnay,“ řeknu. „Jednu skleničku.“ Abych tuhle schůzku přežila, budu potřebovat celou lahev.

„Osmnáctiletou whisky Macallan,“ řekne Daniel a mrkne na servírku. Ta zamžiká víčky, nejspíš ji, tak jako mě, když jsem ho před rokem poprvé potkala, uhranula jeho ostře řezaná čelista a tmavé, pěstěné obočí. Jen o pár měsíců později, ve víru nové lásky, mi zachránil život, což jen posílilo značně nezdravé poblouznění. Občas lituju, že mě tehdy nenechal zemřít.

Když mě vezme za ruku, uvolním sevřenou pěst a naše prsty se propletou, což musí servírce, která teď po nás pokukuje zpoza baru, připadat láskyplné.

„Nějaký posun v tom soudním sporu?“ Daniel působí roztržité a dál pozoruje vzdalující se servírku.

Ztuhne mi celé tělo, ale výjimečně to nemá nic společného s Danielem. Tentokrát si v hlavě přehrávám okamžik, kdy jedna z mých pacientek náhle zemřela a já tomu nemohla nijak zabránit. Její manžel na mě podal žalobu za neúmyslné zabití, tvrdil, že jsem jí podala nesprávné léky, ale nakonec to celé vyšumělo. „Ne,“ odpovím. „Nemají žádné důkazy. On si myslí, že –“

„Nesmysl,“ skočí mi do řeči Daniel, očividně nic víc slyšet nepotřebuje. „Lidé umírají v jednom kuse. Její manžel se s tím musí smířit.“

Mezi námi se rozhostí chvíle ticha. *Lidé umírají v jednom kuse.*

Neříká to poprvé. Vydechnu, abych se kvůli jeho postoji k životu nezačala třást vzteky. Lékaři by měli udržovat lidi *naživu*.

„Jaký jsi měla týden?“ pokračuje, zatímco mi přejíždí palcem přes klouby na ruce. Mám co dělat, abych nesáhla do kabelky pro lahvičku s dezinfekcí a nechrstla si ji na ruku.

„V pohodě.“ Vzhlednu, abych zjistila, jestli už servírka nese víno – potřebuju ho. Vtom začne na stole vibrovat mobil, který jsem tam položila, a Daniel zahlédne na displeji Karino jméno.

„Kari?“ zavrčí. „Jak pokračuje její těhotenství?“

Ztuhnu a mám nutkání vytrhnout ruku z jeho sevření.

„O co jde? Jen se ptám, jak se daří tvé sestřenici?“

Ale není to pravda a oba to víme. Zpočátku ji ohromil – lékař, *bohatý lékař, štědrý*, bohatý lékař – ale postupem času ho Kari začala nesnášet a nemá problém to dávat najevo. Daniel nemůže vystát nikoho, kdo ho nepovažuje za dokonalého. Sotva si dokážou přijít na jméno. Kari nechce kvůli nějakému muži pokazit náš vztah, Danielovi její znechucení z celé jeho existence nestojí za to, aby se jím vůbec zabýval.

Když Kari oznámila těhotenství na sociálních sítích, nezapomněl využít příležitosti, aby mi připomenul, že těhotné ženy jsou zvlášť zranitelné; že ví, kde Kari bydlí, kde pracuje; a protože má rizikové těhotenství a bude rodit v nemocnici, kde pracujeme, mohli by ho povolat jako anesteziologa.

Další způsob, jak mě mít pod kontrolou.

Málem jsem jí něco řekla, málem jsem ji varovala, aby odjela z města a našla způsob, jak svoje zdravotní pojištění uplatnit v jiné nemocnici. Nakonec jsem dokázala jen otevřít ústa a říct: „Chci ti něco povědět o Danielovi.“ Ale propichujíc mě pohledem kývla směrem k baseballové pálce, kterou schovávala za dveřmi, a zeptala se: „Ublížil ti?“

V ten moment mi došlo, že kdybych jí to řekla, tak bych ji vystavila mnohem většímu nebezpečí, protože ona by neutekla. Šla by po něm klidně i s těhotenským břichem. A po tom, co udělal mé tetě, už vím, jak by to celé skončilo.

Ne, musela jsem najít jiný způsob, jak ji ochránit. Takže jsem držela jazyk za zuby a snažila se něco vymyslet. Nechtěla jsem zneužít smrti své tety, ale nakonec mi k něčemu posloužila.

„Tvůj týden,“ pobídne mě Daniel.

Servírka přinese víno, a zatímco nalévá a dělá na Daniela oči, v tichosti sedíme. Zmocním se skleničky hned, jak ji položí na stůl, cítím na jazyku máslové aroma a úzkost, která mě uvnitř svírala, začne ustupovat.

„V pohodě,“ řeknu. „Měla jsem jednu směnu navíc. Trénovala dlouhý běh na maraton. Zašla si na lekci malování.“ To nejlepší si nechávám pro sebe – měla jsem schůzku se soukromým detektivem – a doslova se třesu nedočkavostí, až si znovu otevřu e-mail.

„A jaká byla tvoje lekce malování?“

„Skvělá. Maluju květinovou vázu.“ Nedokážu v hlase projevit skutečné emoce, ale on si toho zřejmě ani nevšiml. Nic nového pod sluncem.

„Rád bych to viděl. Vyfotila sis to?“

Ve skutečnosti se neptá na ten obraz. Ujišťuje se, že jsem tam šla *a* zúčastnila se. Správná budoucí žena předního lékaře má kreativní koníčky, poučil mě, jako jsou hra na hudební nástroj nebo malování. Něco, čím se bude moci zabavit, až už nebude pracovat. Něco, čím může pobavit jeho spolupracovníky, výborné diskusní téma při večerích a obědech s ostatními manželkami. Jako pes, který umí předvádět skvělé kousky pro pobavení ostatních.

Sáhnu po telefonu a skroluju tak dlouho, dokud nenarazím na fotku.

Letmo ji přehlédne. „Pěkné. No, možná by měly být malinko živější.“ Nakloní hlavu. „Vypadají tak trochu... zvadle.“

Jako já.

Odložím telefon a doleju si skleničku.

Ale ne na dlouho.

Před čtrnácti měsíci

Doktor Ashcroft je dokonalý. Pro mě možná až moc. Ale nezdá se, že by si toho byl vědom, což ve mně vzbuzuje naději, jakou jsem nepocítila už dávno.

Když se míváme na chodbách nemocnice, zdraví mě s lehkým úsměvem na rtech.

Čtyřikrát už mi donesl kávu – k mému překvapení přesně takovou, jakou mám ráda.

Už dvakrát se ke mně připojil, když jsem si dávala půlnoční „oběd“, což je něco jako polední přestávka pracovníků na noční směně. Posadil se naproti mně a při té příležitosti mě zahrnul milými, laškovnými otázkami.

Minulou noc se mě zeptal: „Máš ráda francouzskou kuchyni?“ A já odpověděla, že ano, i když jsem francouzské jídlo v životě *nejedla*, ale líbil se mi, a když si ho chtěl se mnou dát, předpokládala jsem, že mi bude v jeho společnosti chutnat.

Jsme na naší první schůzce. Sedíme v jeho autě a uháníme po dálnici Seattlem. Má porsche a to auto je jako on – elegantní. Drahé už od pohledu. Neskryvaně samo sebou, oslňující, okázalé, ale dostojí svým slibům. V případě auta to znamená burácející motor. V případě doktora Ashcrofta přesně volená slova, názory pronášené nahlas, místo aby si je nechával pro sebe, peníze, které s lehkostí utrácí – za kávu v nemocnici, květiny, když mě vyzvedává, francouzskou restauraci, do níž bych se sama neodvážila vkročit, dovolenou, na níž se chystá vyrazit se svou matkou, překvapení k jejím šedesátinám.

„Je nemocná,“ zašeptá, ale dál to nerozvádí a já o těch slovech přemýšlím, přehrávám si je v hlavě. Může to znamenat spoustu věcí.

„To je mi líto,“ řeknu. „Doufám, že se uzdraví.“ Ale to nestačí. Politování nad něčí nemocí nikdy nestačí – ale někdy nic víc nabídnout nemůžete. Dívám se na něj a snažím se pochopit, jak dokáže být tak milý a veselý, když má nemocného rodiče, a uvědomím si, že ho za to obdivuju. Což mi připomíná, že bez ohledu na jeho laskavost a velkorysost nyní žijeme velmi odlišné životy – já v maličkém kamrlíku, který si mohu stěžít dovolit; on, věhlasný anesteziolog, který se neváhá představit ženě a který bez mrknutí oka zaplatí pět dolarů za kávu.

Loupu si narychlo nalakované nehty, popotahuju kabát, který jsem si koupila teprve dnes ráno – tyto doplňky rozhodně nejsou běžnou součástí mého světa sesterských uniforem a běžeckých šortek. Ale muži jako doktor Ashcroft se v mém světě také běžně nevyskytují a já mu chci ukázat, že mohu patřit do toho jeho. Že dokážu zapadnout.

„Co myslíš?“

Srdce mám až v žaludku a kabát svírám ještě křečovitěji. Jeho zářivě modré oči spočinou na mně.

„Prosím?“ usměju se a pokouším se zamaskovat, že mi nejspíš něco uniklo.

„Chtěla by ses s ní setkat?“ zeptá se. Stojíme na semaforech. Déšť na čelním skle zachraňuje trapnou chvílku ticha. Ptá se mě, jestli se chci setkat s jeho matkou. Jeho *matkou*.

Odkášlu si a hledám vhodnou odpověď.

„Doktore Ashcrofte...“

„Danieli,“ opraví mě. Svraští obočí, výrazné, tmavé linky nad zářivě modrýma očima. Když sešpulí rty, jeho lícní kosti se ještě zvýrazní. „Nejsme v práci. Pro tebe jenom – Daniel.“ Opět změní výraz, jako by ho něco napadlo. „Rád bych tě v nejbližší době seznámil se svojí matkou. Každou neděli k ní chodívám na večeri.“

O nedělích pracuju. Ale vím, že přijdu, kdykoli mě o to požádá.

Ještě jsem se nevyrovnala s tím, že mě doktor Daniel Ashcroft požádal, abych mu říkala Danieli. A teď mi dal najevo, že by byl rád, kdybych se setkala s jeho matkou. Ve vztazích se moc nevyznám, ale vím, co to znamená. Když mi přes sedadlo podá ruku, uchopím ji a užívám si příjemně hřejivý pocit doteku jeho dlaně.

Před restaurací na nás čeká jediné volné parkovací místo, jako by si nikdo jiný na Danielově místě netroufl zaparkovat.

Dveřník nám otevře a s úctou, na niž nejsem zvyklá, mi pokyne dál. Dveřník, jenž má na starosti pouze otevírání těchto dveří. A přidržování deštníků ženám nastupujícím do vozidel. Dveřník, který neví, kdo jsem, ani to, že jsem se sem přestěhovala z Boise, abych utekla před svým bývalým. Neví, že nepatřím do Danielovy ligy.

Rozhodla jsem se ho při tom nechat.

Daniel mi naznačí, abych se posadila k rohovému stolu v zadní části restaurace. Něco pošeptá číšnici a ta se do dvou minut vrátí s lahví světlého vína. Rozlévá ho. On souhlasně přikyvuje. Postaví přede mě skleničku.

„Unoaked chardonnay,“ řekne. „Říkala jsi, že ho máš v oblíbě. Neměli ho na lístku, ale chtěl jsem tě sem vzít, tak jsem se obrátil na someliéra...“

Zatímco mluvím, nějak mi nejde do hlavy, že se dá zavolat – jak že mu to říkal? – *someliérovi* a vyžádat si konkrétní víno. Daniel mě pozoruje a já pozvednu skleničku ke rtům. Můj výběr vína obvykle sahá od krabicového po ty nejlevnější značky. S Kari bychom mohly odpřisáhnout, že nepoznáme rozdíl.

Ale mýlily jsme se. Je v tom rozdíl. Jemnost a textura, kterou nedokážu dost dobře popsat. Přelévá se mi po jazyku. Víno je chladivé, a když Daniel natáhne ruku přes stůl, působí extrémně přitažlivě, užívám si ten okamžik, tak odlišný od posledních několik let mého života, kdy jsem bojovala o holé přežití, zoufale se snažila osvobodit. Víno mi chutná. Daniel se mi líbí.

Představuje odpověď na otázku, kterou jsem si nedokázala položit? Působí tak důvěryhodně. Lidé ho zbožňují. Lékaři, sestry, pacienti.

A zdá se, že jsem ho uchvátila.

„Pověz mi o své rodině.“ Stiskne mi jemně ruku. „Chci tě poznat.“

„No, mám tetu. Je hrozně milá. Učí výtvarnou výchovu...“ Vyprávím zkrácenou verzi rodinné historie. Bezpečnou verzi vypouštějící detaily problematického vztahu s matkou, která se mě úplně zřekla poté, co jsem se rozešla se svým bývalým přítelem Michaellem. O otci, jehož jsem od dětství neviděla, se raději vůbec nezmiňuju. Tyhle detaily by se Danielovi nejspíš moc nezamlouvaly.

Ale pak se zeptá: „A co tvoji rodiče? Nemohl jsem si nevšimnout, že ses o nich vůbec nezmínila.“

Mám pokušení si něco vymyslet – říct mu, že jsou po smrti nebo že žijí daleko odsud nebo – cokoli, jen ne pravdu. Ale nemohu mu lhát, protože takhle vztah začínat nemá. Nechci nic vybudovaného na lžích.

Takže mu odvyprávím všechny podrobnosti a je to, jako bych si kopala vlastní hrob. Otec, který nás opustil, matka, která mě zavrhlá, protože jsem opustila Michaela, o němž jsem si myslela, že mě miluje, ale jediné, co miloval, bylo mlátit mě. Jak jsem před tímto životem utekla, nejdřív si našla práci jinde a pak uprostřed noci odešla. Odhaluju mu svou duši způsobem, o němž jsem přesvědčená, že povede k odmítnutí, protože to tak zkrátka chodí. Svěříš se s tím, kdo skutečně jsi, a v tu chvíli lidem dojde, že jsi stejně komplikovaná jako oni. Stejně v háji jako oni. A to je děs. Chtějí dokonalost – ten dojem z prvního rande, nablýskaný a naleštěný. Ten pocit – všechna pozitiva, žádná negativa, nic z toho, co je skutečné. Chtějí iluze, aspoň zpočátku. Hrnu toho na něj příliš mnoho a příliš brzo a uvědomuju si to, ale pokračuju dál.

Když skončím, Daniel se postaví. Už dopil. Jídlo ještě nedorazilo na stůl. Tak a teď určitě odejde. Teď mu došlo, že za ty potíže nestojím.

Ustoupí krok od stolu. Sevře se mi srdce. Měla jsem radši lhát. Teď odsud budu muset odejít sama. Až půjdu ke dveřím, obsluha mě bude sledovat a říkat si: *Co mu asi řekla?* A pak se budu muset nějak vrátit zpátky do svého bytu. Ježíši, budu si muset najít novou práci, protože se nemohu vrátit do nemocnice, kde bych se musela s hanbou vepsanou ve tváři a s vědomím, že zná mou zpackanou minulost, potkávat s Danielem na chodbách.

Zase budu sama. Což bylo lepší než být s Michaellem, ale ne o tolik.

Naštěstí mám ještě tetu Beatrice a sestřenici Kari. S nimi nebudu nikdy opravdu sama, i když se tak často cítím.

„Dovolíš?“

Vzhlednu, protože jsem si jistá, že mě požádá, abych zaplatila účet, ale řeč jeho těla tomu neodpovídá – stojí blízko a sklání se nade mnou. Naznačuje mi, abych si trochu odsedla. Usmívá se. Zaplaví mě pocit úlevy a uvolním mu místo.

Daniel se posadí vedle mě, kořeněná vůně jeho kolínské ochromí moje smysly, a pak mi položí paži kolem ramen a řekne: „Takhle mi to připadá lepší. Na první schůzku dost náročný rozhovor.“ Vtiskne mi polibek do vlasů. „Je mi líto, čím sis prošla. Mezi námi to takové nebude.“

A tím si mě naprosto získá. Jsem jeho.

Je příliš dokonalý na to, aby to byla pravda.

3

NOELLE

Nyní

Po večeři se každý vydáme svou vlastní cestou.

Páteční večery se obvykle protáhnou až do sobotního odpoledne, kdy se musím začít připravovat na noční směnu v nemocnici. Ale dnes jsem mu řekla, že mám menstruaci a že se necítím dobře, a on, přestože je lékař, se krve štítí. Možná proto se rozhodl schovávat se za sterilní rouškou anesteziologa.

Stavím se ve večerce a cestou domů si koupím tampony, abych zachovala patřičné zdání, a když vstoupím do svého bytu v prvním poschodí, nezapomenu je vytáhnout z papírové tašky a vystavit na kuchyňském stole.

Daniel se neustále dívá.

Záměrně se nepodívám do kamery skryté v obraze, který mi „daroval“. Obrazu, jenž se velmi podobá tomu v jeho obýváku a je téměř stejný jako ten, který daroval mé tetě a Kari. Kamery jsem objevila před šesti měsíci, zhruba v době, kdy jsem se pokusila náš vztah ukončit. Když musel narychlo odjet k urgentnímu císařskému řezu, vešla jsem do jeho kanceláře a zjistila, že na půl tuctu monitorů není záznam z bezpečnostních kamer v jeho domě – ale v mém bytě. A také v domě mé tety a sestřenice vzdáleném pětácti-řícet minut od Rentonu. Ten dům už není náš – zabavený po její smrti. Ale Daniel našel jiný způsob, jak na mě a Kari dohlížet.

Uvelebím se v křesle, které patřilo mé tetě, a chystám se ponořit do mysteriózního románu. Můj telefon v jednom kuse vibruje, Kari se pokouší upoutat moji pozornost. Vyhýbala jsem se jí. Myslím, že

když si ji budu držet dál od těla, Daniel ji nevyužije k manipulaci se mnou. Nebo se jí jen nedokážu podívat do očí, protože vím, že její matka byla zavražděna kvůli mně. Neměla jsem se sem stěhovat. Neměla jsem je do toho zatahnout. Kari měla celou tu dobu pravdu. „Kouká z toho pěkně průšvih, Noelle“ a „Proč by se chlap jako on vůbec zajímal o ženu, jako jsi ty?“ Nemyslela to zle. Byla upřímná. A zná muže mnohem líp než já, ví, že zneužívaná žena se dá velmi snadno zneužít znovu. Ale moje teta Daniela zbožňovala a já ho zbožňovala také a na začátku byl tak dokonalý...

Kniha mi vypadne z ruky zpátky na stůl a já zírám na telefon, snažím se potlačit vzpomínky.

Vyšla jsem si na večeri s Danielem, napíšu nakonec a pak ještě dopíšu: Máám měsíčky. Necítím se dobře. Rozvádím svůj příběh kvůli Danielovi.

Před pár měsíci mi přišlo divné, že Daniel nějak podezřele často ví, kde se právě nacházím, a s pomocí návodu na youtube jsem kromě kamer našla také spyware v telefonu. Podle internetu by mu měl našťestí hlásit jen moji polohu – ale opatrnosti není nikdy nazbyt, protože si dost dobře dovedu představit, že Daniel by také rád věděl, komu píšu esemesky a volám. Nepochybuju o tom, že brzy najde způsob, jak si to zařídit, pokud to už dávno neudělal. Můj svět se pomalu zmenšuje.

Jasně. Ranní nevolnost by se měla nazývat celodenní nevolností, odpoví. Nemohu uvěřit, že s ním pořád ještě jsi.

Zírám před sebe, kéž bych jí mohla říct pravdu. *Musím zmizet, než zabije někoho dalšího – nejspíš tebe. Možná mě.* Ale na to mě má jeho matka příliš ráda. Neodvází se ji zklamat tím, že by oddělal její budoucí snachu. Aspoň v to doufám. Jeho předchozí přítelkyně tu není, abych se jí na to mohla zeptat, takže se možná v tomto ohledu mýlím.

Kari pokračuje v psaní, soustředím pozornost na tři tečky.

Ten zítřek platí?

Zaváhám a pak odepíšu.

Jasně.

Dobře. Chybíš mi.

Její zpráva mě lítostivě popíchne u srdce.

Proč jsem vůbec souhlasila s tím, že budu chodit s lékařem? Většina lékařů, s nimiž jsem pracovala, byli milí, dobří lidé. Ale někteří si své povolání zvolili z nesprávných důvodů – kvůli zviditelnění, penězům. Pár z nich jsou hraniční sociopati, ale dost chytří na to, aby to dokázali skrývat. Tak jako Daniel.

Taky mi chybíš. Co budeš dnes večer dělat?

Jen tak se poflakovat.

Což je kódové označení pro „mám tu přes noc chlapa“, ale detaily nevyzvíám. Kdyby mi je chtěla říct, už by to dávno udělala.

Zvednu knihu, ale pak ji zas položím zpátky a pro jistotu mrknu na e-mail.

Když spatřím zprávu od detektiva Allison Montgomeryové, zalapám po dechu. Daniel přesně ví, kde se v kterémkoli okamžiku nacházím, díky GPS spywaru nainstalovaném v mém telefonu, a proto si se mnou dala schůzku v práci během mého „přesčasu“, na místě, které mu nepřijde podezřele nezvyklé, a o půlnoci jsme si spolu daly kávu a koláčky v nemocniční kavárně.

„Pokud se něco dá najít, najdu to,“ přislíbila a pak mě vzala za ruku. „Přišla jsem kvůli zneužívání o jednoho z rodičů. Je to jiné, ale rozumím tomu.“ S vědomím, že mi rozumí, se mi dýchalo lépe.

Když se nervózně pokouším otevřít e-mail, kniha mi doslova spadne do klína.

Předmět: Vyšetřování

Drahá Noelle,

bohužel Vás musím informovat, že výsledky druhé pitvy se shodují s výsledky té původní. Druhý patolog potvrdil, že se žádná z informací neliší natolik, aby vzbuzovala jakékoli podezření. Znovu ověřoval toxikologii a vše zůstává negativní.

Navíc bezpečnostní kamery na kardiochirurgickém oddělení, kde ležela Vaše teta, byly v den operace aktivní. Všechny záznamy se však po třiceti dnech mažou, takže jsme přišli o možnost je prozkoumat.

Vím, že to nejsou zprávy, které jste očekávala, a znovu se omlouvám.

Na chvíli přeruším čtení, svírá se mi žaludek. Tohle v té zprávě rozhodně být nemělo. Měly tam být *důkazy*. Důkazy, které potřebuju, abych ho dostala za mříže. Které ho usvědčí, že zabil moji tetu. Zavřu oči a pevně stisknu oční víčka, pomalu a zhluboka se nadechnu a pokračuju ve čtení. Možná že *něco* našla. *Prostě cokoli*. Musím se ho zbavit.

Nemějte prosím obavy, v pátrání po důkazech k tomuto případu budu nadále pokračovat. Hovořila jsem se svým kontaktem v nemocnici a na začátku příštího týdne se s ní opět spojím kvůli knize návštěv. Můžeme rovněž zvážit konzultaci s kardiochirurgem, zda nemohlo dojít k nějaké nedbalosti na operačním sále. Čekejte, že se Vám ozvu nejpozději do středy.

*S pozdravem
Allison Montgomeryová
soukromý detektiv*

Přečtu si ten e-mail ještě jednou a pak ho přelétnu potřetí, jako by se ta slova měla nějakým kouzlem proměnit na věty: *Měla jste pravdu – měla v organismu smrtelnou dávku drogy* nebo *Záznam z bezpečnostních kamer dokazuje, že Daniel Ashcroft byl v místnosti s vaší tetou těsně před její smrtí.*

Ale nic se na tom nezmění.

Opřu se do křesla a snažím se vzpomenout si, jak mám dýchat.

Daniel po tom všem sehrál roli dokonalého přítele po mém boku, poslední člověk, kterého bych na pohřbu chtěla.

Poslední člověk, jehož bych chtěla ve svém životě, ale v tomto ohledu mi nedal na výběr. Ještě naposledy si přečtu ten e-mail a pak zprávu vymažu pro případ, že se Danielovi nějak podaří nabourat do mé pošty. Allison bude dál pátrat, ale já mám pocit, že už jsem ztratila i tu kapku naděje, kterou jsem měla.

Přitisknu si ruce k očím, tlačím na mozek. Nevím, co jiného mohu dělat.

To znamená, že naše dnešní večerní schůzka nebyla poslední. Znamená to, že Kari a její dítě nebudou v bezpečí. Znamená to, že doktor Daniel Ashcroft mě má stále pod kontrolou.

Před dvanácti měsíci

Danielův dům je prodloužením jeho samotného, stejně jako jeho porsche.

Když mě vede nahoru po schodech ke vchodovým dveřím, nemohu odtrhnout zrak od moderních francouzských oken, představuji si, jaký asi musí být výhled z balkónů na Pugetův záliv. *Balkónů*. V množném čísle, protože jich má víc. Srdce se mi svírá v hrudi – vnitřní hlas mi připomíná, že tenhle dům stojí víc, než bych dokázala vydělat za deset let. Dvacet let.

Seš úplně mimo svoji ligu, říká ten hlas.

Mám vlhké, studené ruce. Čekám, až uslyším cinkot Danielových klíčů, ale nedočkám se. Místo toho sebejistě zdvihne ruku, vytuká kód, ozve se tiché zabzučení a dveře – ze skla a oceli, stejně jako zbytek domu – se pomalým, plynulým pohybem otevrou.

Srdce mám až v kalhotách.

Ježíši.

Nejspíš jsem zírala. Váhala. Připravovala se vzít okamžitě nohy na ramena.

„Noelle.“ Zaslechnu jakoby zdálky Danielův hlas. Pohlédnu na něj a spatřím tázavě zvednuté obočí. „Co se děje?“

„Nic.“

Přistoupí blíž, pevně mě sevře v náručí a přitiskne ke svému tělu. Pracuje v nemocnici – nejméně – šedesát hodin týdně, a přesto si najde čas na posilování. Když se jeho silné tělo dotýká mého, většinou mě to uklidňuje. Díky tomu si uvědomuju, že mám v životě

někoho, komu na mně záleží. Kdo mě chce obejmout, trávit se mnou čas nebo jen tak zavolat, aby mě pozdravil.

Ale dnes večer si uvědomuju, že zatímco on je na stupnici od nuly do desíti desítka – atraktivní lékař s vyřešeným životem – co jsem vlastně já? Sedmička? Pěkná tvářička, ale žije od výplaty k výplatě. Má auto, které se příštího roku nedožije. Platí nájem, který pokud se znovu zvedne, a on se zvedne, protože tohle je Seattle, si už nebude moci dovolit. Bude si muset najít spolubydlící. Přestěhovat se ke své tetě. Brát přesčasy, aby se uživila.

„Vypadáš, jako by se ti chtělo zvracet,“ zamručí. „Není to z toho sushi?“

„Sushi bylo výborné.“ A opravdu bylo. Polévka miso, saké a koktejly po večeri také. A vůbec nejlepší na tom bylo, že po dvou měsících randění, poté, co získával moji důvěru a respektoval moje přání jít na všechno pomalu, mě Daniel poprvé pozval k sobě domů.

„Chtěl bych ti ukázat svůj dům,“ řekl s hrdostí v hlase. A pak zdvihl ruce do vzduchu. „Bez jakýchkoli závazků.“ Mrkl na mě, vykouznil lišácký úsměv a rozesmál se.

Líbalí jsme se. Drželi se za ruce. Ale fyzický vztah jsme prozatím odsunuli na později, trpělivost byla přesně tím, co jsem po rozchodu se svým bývalým potřebovala.

„Ano, to budu moc ráda,“ řekla jsem bez váhání. Věděla jsem, že se z jeho strany nemám čeho obávat.

Nenapadlo mě, že by návštěva jeho domu v sobě mohla skrývat nějaký háček. Uvědomění, že není jen lékařem s pěkným autem – že má prostě *všechno*. Nedokázala jsem si představit, jak bych mohla do tohoto obrazu zapadnout.

Daniel mě uchopí za ruku, přivře oči a zatváří se vážně. „Hod' minulost za hlavu. Teď patříš ke mně.“ Hovoří vlídně, a přesto odhodlaně, ale v tom problém není – problém spočívá v tom, jaká volí slova. *Patříš*. Michael říkal něco podobného, říkal, že *mu patří*. Ne, že *patřím k němu*.

Nadechnu se, snažím se v tom najít rozdíl, ale Daniel už bere do ruky můj ukazováček.

„A tohle je můj dům. Což znamená...“ – vytuká mým prstem šestimístný kód – „že odtěd je to také tvůj dům.“

Pustí mi ruku, která klesne zpět podél mého boku. Nestačím se podívat stranou.

„Cože?“ vysoukám ze sebe.

„Kdybych používal klíč, nechal bych ti ho vyrobit.“ Jeho ruce sklouznou z mých ramen na předloktí. Přitáhne si mě k sobě a na okamžik jsme tu jen my dva. „Víc než kód od svého domu ti dát nemůžu. Můžeš klidně přijít a odejít, kdykoli se ti zlíbí.“

Do očí mi vytrysknou horké slzy. Tak to myslel – ne že jsem jeho, ale že patříme k sobě. Že mě zve do svého domu, kdykoli budu chtít přijít.

Daniel mě vede dovnitř a dům je ještě úchvatnější, než jsem si myslela. Vysoké stropy, francouzská okna vpouštějící přirozené světlo, moderní minimalistický nábytek. Otevřený prostor vstupní haly přechází do ultramoderní průchozí kuchyně z nerezové oceli, za níž se nachází jídelna a obývací pokoj. Podél zdi vedou schody do druhého poschodí. Daniel mě provádí pokoj po pokoji, vypráví mi, kde získal ten který kus nábytku, jak vybíral mezi různými tapetami, v které zemi byl na návštěvě, když si koupil tento koberec nebo tuto lampu...

Je to neskutečné.

A vypadá to, že se o to všechno se mnou hodlá podělit.

Je toho na mě až moc. Ale pocit, že k někomu patříte, vám dodává sílu. A já se v tom pocitu zabydluju. Pokud sem patří on, patřím sem k němu také já. Nedovedu si představit, že bych ještě někdy mohla chtít být někde jinde.

Nyní

Nehybně sedím a tupě zírám na telefon. Když se konečně proberu k životu, zamírím do ložnice a vytáhnu běžecké boty.

Zavážu si tkaničky. Běhání na situaci nic nezmění, ale aspoň si zlepším náladu a vyčistím hlavu. Zároveň si odpočinu od Daniela, běhání je totiž jedna z mála aktivit, které se mi nesnaží zatrhnout – budoucí žena prominentního lékaře přece musí být štíhlá a šaty na nesčetné večírky a recepce, na něž bude zván, jí musí dokonale padnout. Když si jdu zaběhat, nechávám telefon doma, takže kilometry strávené klusáním po chodníku jsou jedinými okamžiky mého života, kdy mě nemá pod kontrolou.

Mrhnutí se změnilo v déšť se sněhem. Zaváhám – je chladno a stromy se ohýbají ve větru. Ale já cítím, že musím vypadnout. Musím utéct. Přestože vím, že je to jen iluze. Když běžím ulicemi, uháním vstříc něčemu – nevím čemu, ale cokoli je lepší než realita.

Ostrý vítr se mi zařezává do pohybujících se stehů jako miniaturní žiletky. Na chvíli mi dává zapomenout na e-mail, který jsem si právě přečetla, a na to, že můj plán nevyšel. Pořád ještě jsem v pasti a pořád mi s Kari hrozí nebezpečí. O smrti tety Beatrice ani nemluvě a já nemohu docílit spravedlnosti.

Před očima vidím tetinu tvář. Když se mě rodiče zřekli, dala mi jasně najevo, že ona by nikdy nic takového neudělala – a když jsem opustila svého přítele, vyčerpaná hádkami, které často trvaly celou noc a někdy nabývaly také fyzické podoby, a můj emocionální život byl v troskách, nabídla mi střechu nad hlavou. Brzy

nato jsem si sehnala vlastní byt, ale pak teta onemocněla a musela opustit místo učitelky výtvarné výchovy na místní střední škole.

Poslední měsíce před operací, která jí měla zachránit život, jsem trávila čím dál tím víc času s nimi v Rentonu. Daniel mě v tom zpočátku podporoval – jako lékař věděl, jak vyčerpávající může být péče o nemocného člověka. Tetě otékaly kotníky. Kvůli srdeční nedostatečnosti začala mít potíže s dechem. Ale příčina jejích potíží se srdcem se dala odstranit – měla ucpané tepny. Potřebovala dvojité bypass. Lékařka tvrdila, že je pro tento typ zákroku vhodnou pacientkou, a operace se zdařila.

Ale pak zemřela. Lékařka, s níž pracuju, jen zavrtěla hlavou, zlehka mi položila ruku na rameno a řekla: „Noelle, je mi to líto. Nechápu, co se stalo.“

Snažila se mě utěšit. Ale neutěšila. Protože já jsem věděla, co se stalo. Pár týdnů před operací začalo Danielovi vadit, že trávím tolik dnů a nocí mimo domov, a opakovaně mi to dával najevo. „Pořád jsi pryč, Noelle. A co já? A co my? Bude to *po* operaci ještě horší?“ Věděl, že si její operace vyžádá celé měsíce rekonvalescence, čas, který nebudu s ním. A pak, když umřela – mi to docvaklo. To načasování. To, že *věděl* o její smrti *prakticky okamžitě*. To, že se za mnou přihnal jako uragán, znovu připravený mě zachránit. Radostí bez sebe.

Běžím k Pike Place Marketu, a když zabočím za roh, vítr mi šlehá do tváře, ale nevadí mi to – aspoň odvádí myšlenky od toho, jsemuž nedokážu uniknout: od Daniela.

K čertu s ním. K čertu s naprostým nedostatkem soukromí. Neschopností žít vlastní život. Říkat, co si myslím, aniž bych ohrozila lidi, které mám ráda.

Aniž si to uvědomuju, zrychlím do sprintu, kličkuju mezi chodci a téměř srazím cyklistu zabaleného od hlavy až k patě v zimní cyklistické výbavě, který jede na červenou. Na zlomek vteřiny jsem přesvědčená, že do mě najede nebo ho srazím na chodník jako kuželku – panika mi zrychluje tep, adrenalin se vyplavuje – ale na

poslední chvíli prosviští křížovatkou a vyhne se mi. Zavrávorám, zakopnu a spadnu na chodník přímo na zadek a okamžitě mi provlnou stehna.

Příliš nad tím přemýšlím. Příliš se snažím spravit něco, co spravit nelze. Nedokážu mu uniknout. Chce mě přinutit, abych si ho vzala. Abych mu porodila děti.

Jeho děti.

Předkloním se, je mi na zvracení, ale snažím se udržet večeři v žaludku.

Sedím takhle už dlouho a začínám si uvědomovat, že na mě lidi civí – asi si myslí, že jsem se zbláznila. Postavím se, ale vzteky nemohu skoro dýchat, prudce vdechuju ledově chladný vzduch. Svět kolem se točí, a tak se opřu o nejbližší budovu.

Srdce mi divoce bije a začínám si uvědomovat, že jsem asi dostala panický záchvat.

„Jste v pořádku?“ zaslechnu zleva hlas mladé ženy. Prudce zdvihnu hlavu. Má fialové vlasy, třpytivou řasenku a lacláče s fialovou košilí, která jí ladí s vlasy. „Nechcete na chvíli zajít dovnitř? Ohřát se?“

Chvíli mi trvá, než si uvědomím, co se to tady vlastně děje: žena, něco přes dvacet, mě zve do svého obchodu. Zmatek vyvolaný vnitřním neklidem zabere další vteřinu na nádech a výdech. Snažím se na ni soustředit.

„Mám taky kávu.“ Pootevře skleněné dveře o malinko víc.

Váhám, ale po dlouhé době je to poprvé, kdy se ke mně nějaký cizí člověk chová laskavě. Vydám se za ní.

„Jsem Miranda. Zkráceně Mira.“ V ruce má připravený papírový kelímek s kávou. „Smetanu? Cukr?“

„Oboje, prosím.“ Rozhlédnu se kolem – je to tam až děsivě podobné nemocniční čekárně. Holé stěny, levné židle, prosté bílé stoly, šedomodrý koberec. Jediný rozdíl spočívá v tom, že u poloviny stolů stojí počítače. Ostatní jsou prázdné, zásuvky připravené k zapojení. Podá mi kávu.

„Díky. Tohle je internetová kavárna?“ zeptám se.

„Nonstop sdílená kancelář. Touhle dobou tu většinou nebyvám, ale...“ – kývne ke dveřím – „řekla jsem si, že počkám a půjdu domů, až přestane sněžit. Ještě chvíli to potrvá, takže tu klidně zůstaň, dokud se počasí neumoudří.“

Chci se jí zeptat, jestli má vůbec nějaké zákazníky, ale byla ke mně laskavá a nechci být netaktní.

„Chytil tě venku sníh?“ zeptá se.

„Tak trochu. Šla jsem si zaběhat.“ Stočím pohled zpět na ulici. Sněžení houstne a v kombinaci s větrem připomíná spíše sněhovou bouři. V teple mi zpomaluje tep a už se cítím celkem normálně. Tak normálně, jak jen to v poslední době jde.

„Klidně využij některý z počítačů,“ naznačí mi.

„Děkuju.“

Mira se vrátí ke svému stolu a já hledím na řady počítačů. Napadá mě, že bych to mohla dělat pravidelně – chodit sem a používat internet bez obav, že Daniel zjistí, co píšu na klávesnici nebo do vyhledavače. Když sem zaskočím při běhání, ani se nedoví, že jsem tu byla.

Sednu si k nejbližšímu počítači a zapnu internet, abych se podívala na počasí. Zacinkají dveře a dovnitř vklouzne nějaký muž. Mávně na Miru, jako by ji znal, posadí se na druhou stranu místnosti a z tašky vytáhne laptop. Pohlédnu zpátky na svůj monitor; domovskou stránku zaplňují místní zprávy, takže klub amerického fotbalu Seahawks a pár dalších titulků – protesty v centru města, vykořeněný vlak a dojemné lidské příběhy.

Zamrkám a u jednoho titulku se zarazím.

JAK SE NECHAT UNĚST

„To je legrace.“

Prudce se otočím a zjistím, že mi Mira nakukuje přes rameno.
Možná tady zas takové soukromí mít nebudu.

„Je to legrace?“ vykoktám ze sebe.

„Jo, udělala jsem to kamarádce k jednadvacátým narozeninám.“

Podívám se na titulke a pak znovu tázavě na Miru. „Co tím myslíš?“

„Říká se tomu zážitkový únos. Tys o tom nikdy neslyšela?“ Můj nechápavý výraz jí jako odpověď zřejmě stačil, protože pokračuje. „Byla to hrozná sranda. Mají dva nebo tři chlapy, kteří sehrají falešný únos. A vede to tam bejvalej kriminálník, takže máš jistotu, že odvede poctivou práci. Mají na sobě masky a tak. Samozřejmě jsem o tom předem řekla jejímu šéfovi, aby nevolal policajty, ale byli *fakt* věrohodní.“

„Falešný únos?“ zamumlám spíš pro sebe než pro ni. Ta myšlenka mě zaujme.

„Jo.“ Pokývá hlavou, fialové vlasy se jí pohupují dopředu a dozadu. V přední části místnosti zazvoní telefon a Mira ho s omluvou odejde zvednout.

Vrátím se k počítači. Když už se nemohu zbavit Daniela, možná bych se mohla zbavit sama sebe. S touhle firmou by to bylo snadné – *falešný* únos. Mira říkala, že to provedli tak, aby to vypadalo realisticky. Bude to dostatečně věrohodné, aby tomu uvěřil také Daniel?

A Daniel už nainstaloval kamery u mě bytě.

Daniel se nikdy nedoví, že to bylo jen na oko. Mohu zmizet a on si bude myslet, že mě unesli proti mé vůli. Kvůli tomu by se na mě nemohl zlobit. Pokud ho neopustím z *vlastního rozhodnutí*, jako v případě Michaela, tak Kari neublíží. A když už nebude mít koho ovládat, nebude mít důvod jí ubližovat. Každopádně tohle je cesta, jak se z toho průseru konečně dostat, a zároveň nejlepší způsob, jak ji ochránit. Zvlášť když mi nevychází plán A, dostat ho do vězení za vraždu mé tety.

Nikdo další neumře. Nebudu si ho muset vzít. Nebudeme mít spolu děti.

Mohla bych být zase volná.

Kliknu na odkaz pod článkem a otevřu webovou stránku firmy na zážitkové únosy. Telefonní číslo na webovkách je nepřehlédnutelné, uvádí ho hned vedle záruky, že případná oběť bude natolik pohlce-na hrou, že zcela zapomene, že je to jenom na oko – „vhodné jako dárek k narozeninám, na rozlučkové večírky nebo jako kanadský žertík pro nejlepšího kamaráda!“

Zhluboka se nadechnu a vezmu si chvilku na rozmyšlenou. Zmizet by znamenalo opustit dosavadní život. Znamenalo by to, že Kari už nikdy neuvidím. Nikdy už nebudu pracovat jako zdravotní sestra. Budu muset začít znovu od nuly, s holým zadkem. Ale budu volná. A Kari by mohla žít život, ve kterém jí ani jejímu dítěti nebude hrozit žádné nebezpečí. A to mi za tu oběť stojí.

Nemám se nad čím rozmyšlet, je to jasné jakoacka – jinou možnost nevidím.

Otočím se na Miru. „Můžu si půjčit váš telefon?“

Před deseti měsíci

Daniel není dokonalý. Postupně mi to dochází.

Bývá zbrklý při řízení a na silnici dostává záchvaty zuřivosti; když mě zahlédne hovořit s jiným mužem, dokáže žárlit; nemá rád, když jsem dlouho pryč, s přáteli nebo na návštěvě u tety a Kari. A občas mi připadá, že některé události záměrně překrucuje – ve smyslu, že on má pravdu a já se mýlím. Ale vždycky toho zavčas nechá; vždycky se omluví. Naše hádky končívají tím, že se obejmeme, vyrazíme někam na večeri a slíbíme si, že se příště budeme snažit hádkám předejít.

Navíc nejde o nic zásadního. Jen o *malichernosti*, ale to se přece stává všem, včetně mě samotné. Jde o věci, na nichž by nám terapeut doporučil zapracovat, nikoli o věci, kvůli kterým se rozpadají vztahy. Není to jako s Michaellem. Daniel mě nikdy neuhodil. Nikdy mě nenatlačil na zeď a nadržel pod krkem tak dlouho, dokud jsem mu nevyhověla.

Taky měl těžké dětství. Zemřel mu otec, přímo před očima, následovala léta, kdy si jeho matka dělala starosti, z čeho zaplatí auto nebo nájem, na medicínu se nedostal hned napoprvé, ale pak si v silně konkurenčním prostředí našel vlastní specializaci. A dnes je členem dvou správních rad a ve volném čase se věnuje charitě – té charitě, na jejíž večírek jdeme dnes večer.

Z nějakého důvodu mám na něm nejraději jeho nedokonalosti. To, že nás za naleštěnou fasádou stále dohání naše minulost. To, že jsme společně silnější. To, že je naše herní pole vyrovnané, moje